

NO DEIXAR NINGÚ ENRERE

*PER UNA EFECTIVA INCLUSIÓ DE LES PERSONES AMB DISCAPACITAT I DEL SEU DRET A UN TREBALL
DIGNE I A UNA VIDA SOSTENIBLE*

Des del moment en què naixem, tenim drets pel mer fet de ser humans, però què passa si naixem diferent? Amb necessitats especials? La condició amb la qual un neix no hauria d'influir en la forma en què els drets humans d'una persona poden diferir, però la realitat no és així. De mitjana, una de cada sis persones és discapacitada; 1.300 milions de persones de la població mundial són persones discapacitades que, no obstant això, no són una prioritat a l'hora de gaudir d'aquests drets.

L'article 23 de la Declaració Universal dels Drets Humans estableix que "Tota persona té dret al treball, a la lliure elecció del seu treball, a condicions equitatives i satisfactòries de treball i a la protecció contra l'atur. Tota persona, sense cap discriminació, té dret a salari igual per igual treball. Tota persona que treballa té dret a una remuneració equitativa i satisfactòria que assegurí per a ell".

Les persones amb discapacitat tenen els mateixos drets que qualsevol altra persona, però no tots els Estats respecten aquests drets i sovint hi ha discriminació. Sobre el paper, la majoria dels països estan d'acord amb aquesta declaració, però la seva aplicació es trontolla. La percepció de les persones amb discapacitat com a dependents, que evoca emocions de llàstima i simpatia en la gent i porta a considerar a les persones amb discapacitat com a objectes d'atenció i no com a persones jurídiques legítimes que mereixen gaudir del mateix respecte i dels mateixos drets humans, és el que crea una bretxa entre "nosaltres" i "ells".

Malgrat la declaració dels Drets Humans, les persones amb discapacitat tendeixen a trobar-se per sota del llindar de la pobresa i continuen sent marginades. En el seu discurs d'obertura de la 17a Conferència dels Estats Parts en la

Convenció per a les Persones amb Discapacitat, Amina J. Mohammad, Sotssecretària General de les Nacions Unides, va afirmar que "la bretxa en l'ocupació entre les persones amb i sense discapacitat és de gairebé 30 punts percentuals, una xifra que en gran manera no ha canviat des del primer informe sobre Discapacitat i Desenvolupament que es va publicar fa sis anys, en 2018."Com a societat és el nostre deure preocupar-nos per aquests temes per a crear un futur millor de seguretat, protecció i sostenibilitat per als nostres semblants.

La Necessitat del dret al treball digne per a les persones amb discapacitat:

Les barreres creades dins de la societat pels seus subjectes són la causa de la discriminació a la qual s'enfronten les persones amb discapacitat. Ja sigui intencionadament o no, els prejudicis capacitistes creen una clara bretxa, per la qual cosa és necessari que la Convenció sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat garanteixi que aquesta bretxa pugui salvar-se i que les persones amb discapacitat puguin integrar-se en la societat sense que les seves limitacions li ho impedeixin.

En debatre la necessitat del dret a un treball digne per a les persones amb discapacitat, és important ser interseccional en la campanya per la inclusivitat. Mentre que les persones amb discapacitat física s'enfronten a la lluita i la discriminació, les persones amb discapacitat intel·lectual ho tenen encara pitjor. Michael Coix, representant de Down Syndrome Austràlia i ponent en la taula rodona COSP 17, va afirmar que "hi ha aproximadament 20.000 persones que treballen en ocupacions segregades i el 75% d'elles tenen discapacitat intel·lectual. Molt poques persones amb ocupació segregada passen a una ocupació oberta. Les persones en

ocupació segregada també solen cobrar molt per sota del salari mínim".

"La discapacitat no és una malaltia", va ser la contundent reiteració de la panelista Mariana Lozano Medina per a recordar a l'audiència que devem a les persones amb discapacitat alliberar les nostres ments dels prejudicis capacitistes que s'infiltra en nosaltres. Subratlla la necessitat de reformes adequades i d'una legislació no discriminatòria que permeti a les persones amb discapacitat portar una vida autònoma plena.

Els joves corren un major risc sense ocupació ni formació educativa, especialment amb l'aparició de la IA i la falta de suport adequat pel que fa a la tecnologia d'assistència. Han de prendre's mesures tenint en compte els ràpids avanços de la tecnologia, l'economia i la política mundial, ja siguin bons o dolents, perquè les persones amb discapacitat no corrin el risc de convertir-se en danys col·laterals. Durant la conferència, els copresidents van reconèixer les polítiques existents, però també van instar els països a continuar aplicant-les, ja que continua existint una enorme bretxa entre les polítiques i la pràctica. Aquesta bretxa és la raó de la necessitat de la CRPD, encara queda molta feina per fer abans que puguem admetre que som una comunitat inclusiva en la qual tots reben el mateix tracte.

17ª Conferència dels Estats Parts en la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat (COSP17):

La Conferència dels Estats Parts en la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat (COSP17) es va celebrar durant tres dies, de l'11 al 13 de juny de 2024, a Nova York, en la seu de les Nacions Unides. El tema principal de la conferència va ser repensar la inclusió de la

discapacitat en l'actual conjuntura internacional i de cara a la Cimera del Futur que tindrà lloc al setembre de 2024, amb especial atenció a subtemes com la inclusió en relació amb les innovacions tecnològiques, en situacions de risc i emergències humanitàries i, finalment, els drets de les persones amb discapacitat a un treball digne i a mitjans de vida sostenibles.

La taula rodona va constar de dues parts; la primera va girar entorn dels diferents països que van compartir amb tots els assistents les polítiques en vigor per a fer costat a les persones amb discapacitat; la segona part va ser una taula rodona amb els panelistes Yasin Somata (representant en nom de Ms. Cynthia Samuel-Olonjuwon, representant especial de l'ONU) de l'Organització Internacional del Treball (OIT), Michael Coix de Down Syndrome Austràlia, Josh Tseng de Digital Accessibility Services at Etch Empathy, Singapur i Mariana Lozano Medina de Human Rights Watch Colòmbia, juntament amb els copresidents Ezekiel Kumwenda i Evangelos C. Sekeris, Vicepresident de l'Oficina a Grècia.

Alguns dels aspectes més destacats de la reunió van ser els esforços de l'OIT per donar cabuda també als treballadors neurodivergents i el seu anunci de llançar dos productes de coneixement per a facilitar encara més la inclusió de les persones amb discapacitat. Espanya va recordar que les guerres són les principals causants de la discapacitat i va instar la pau i a la inclusió com a prioritats, a més d'informar sobre la nova redacció de l'article 49 per a incloure una perspectiva feminista i la defensa dels drets dels nens i joves amb discapacitat. El representant del Consell Internacional de Persones amb Discapacitat Visual, Todd Reeves, va parlar de les limitacions a les quals s'enfronten els sistemes educatius a l'hora d'incloure a les persones amb discapacitat visual, però també va assegurar que,

amb els avanços en la tecnologia d'assistència, s'està obrint un nou món d'oportunitats educatives i professionals. També va esmentar el llibre "Mathematics Made Easy for Blind Children" (Matemàtiques fàcils per a nens cecs) i com el ICBI està treballant amb les autoritats per a difondre'l a tot el món amb la finalitat de promoure el programa "Que ningú es quedi enrere".

El principal objectiu de la reunió continuava sent la inclusió, l'accessibilitat i la igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat, la qual cosa incloïa persones de tota mena de deficiències, gèneres, edats, orientacions sexuals, etc.

Possibles reformes:

Al llarg de la conferència, diferents països van pujar a l'escenari per a parlar de les diferents polítiques, reformes i recursos que ofereixen als seus ciutadans amb discapacitat. Encara que aquests recursos existeixen i poden ajudar a les persones amb discapacitat, la batalla dista molt d'estar guanyada. Entre les idees innovadores que van proposar els ponents figura la posada en marxa de programes de tutoria en els quals les persones amb discapacitat puguin aprendre directament dels directors executius i de les persones que ocupen llocs més alts, no sols perquè adquireixin experiència de primera mà, sinó també per a permetre debats oberts en el sector privat. Van insistir en la necessitat d'augmentar la formació, l'assessorament i els grups de suport per a les persones amb discapacitat intel·lectual, així com de promoure una major participació social i la inclusió entre iguals, no sols en les institucions socials, sinó també en activitats recreatives i d'oci com els

jocs, amb l'addició de tecnologia de suport per a crear un espai que fomenti el sentit de comunitat.

Cal donar prioritat a la desestigmatització dels prejudicis que envolten a les persones amb discapacitat, però quan es parla d'inclusió cal assegurar-se que ningú es quedi enrere. En emprendre accions i pensar en reformes és important ser interseccional en tots els aspectes. Les persones amb discapacitat són persones abans que les seves discapacitats, cal no oblidar que són individus en capes i que la seva identitat inclou el seu gènere, orientació sexual, raça, antecedents socioeconòmics, els seus somnis i aspiracions; no són la seva deficiència, són més del que la societat els redueix a ser i cal rectificar aquesta injustícia.

Conclusió

Al cap i a la fi, tots som persones i ens devem els uns als altres no sols tendir una mà quan sigui necessari, sinó que també és el nostre deure ser conscients i intencionats a l'hora de combatre les barreres creades per les nostres pròpies limitacions i bloquejos mentals. L'agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible consisteix a "No deixar a ningú enrere" i per a aconseguir aquest objectiu és prudent començar ara.

"Vull un món en el qual les persones amb discapacitat intel·lectual tinguin les mateixes oportunitats que els altres en el treball i en la vida" van ser les paraules de comiat de Michael Coix, que haurien de ser el nostre objectiu col·lectiu com a raça. Progressar com a societat no depèn únicament de les innovacions tecnològiques i el creixement econòmic, sinó també de com naveguem com a humanitat.

Pooja Bharmani
Estudiant de Master de Filosofia: Ciudadania y Derechos Humanos
Universitat de Barcelona

Referències

- “17th Session of the Conference of States Parties to the CRPD (COSP17) | Division for Inclusive Social Development (DISD).” *Social.desa.un.org* social.desa.un.org/issues/disability/cosp/17th-session-of-the-conference-of-states-parties-to-the-crpd-cosp17.
- “Amina J. Mohammed (Deputy Secretary-General) on the Rights of Persons with Disabilities (COSP17) | UN Web TV.” *Webtv.un.org*, 11 Juny 2024, webtv.un.org/en/asset/k15/k15wms6qs7.
- Fleck, Anna. “Infographic: The Employment Gap for People with Disabilities.” *Statista Daily Data*, 28 Mar. 2024, www.statista.com/chart/32005/people-with-vs-without-disabilities-employment/.
- Hendriks, Aart. “UN Convention on the Rights of Persons with Disabilities.” *European Journal of Health Law*, vol. 14, no. 3, 2007, pp. 273–98. *JSTOR*, <https://www.jstor.org/stable/48711822>.
- United Nations. “Universal Declaration of Human Rights.” *United Nations*, 10 Dec. 1948, www.un.org/en/about-us/universal-declaration-of-human-rights
- “What Are Intellectual and Developmental Disabilities?” *ALSO*, 28 Oct. 2022, alsoweb.org/nonprofit-blog/what-are-intellectual-and-developmental-disabilities/#:~:text=Developmental%20disabilities%20are%20a%20broad.

**Associació per a les
Nacions Unides
a Espanya**
United Nations Association of Spain

JULIOL 2024

Publicat per

**Associació per a les
Nacions Unides
a Espanya**
United Nations Association of Spain

Amb el suport de

**Generalitat
de Catalunya**

ANUE no fa necessàriament com a seves les opinions expressades pels seus col·laboradors